

UOHSX009FAVT

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R0278/2016/VZ- 09840/2017/323/MOđ

Brno: 20. března 2017

V řízení o rozkladu ze dne 11. 11. 2016 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 14. 11. 2016 zadavatelem –

- město **Cheb**, IČO 00253979, se sídlem náměstí Krále Jiřího z Poděbrad 1/14, 350 02 Cheb,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0628/2015/VZ-44192/2016/531/Est ze dne 1. 11. 2016,

ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, výše uvedeným zadavatelem, při zadávání veřejné zakázky s názvem „**Implementace efektivního procesního řízení na Městském úřadě v Chebu**“ zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení na základě výzvy k podání nabídek ze dne 27. 8. 2010, jejíž oznámení o zadání bylo v informačním systému o veřejných zakázkách uveřejněno dne 5. 11. 2010 pod ev. č. 60052381,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. a) ve spojení s 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů na základě návrhu rozkladové komise jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0628/2015/VZ-44192/2016/531/Est ze dne 1. 11. 2016

r u š í m

a správní řízení vedené pod sp. zn. ÚOHS-S0628/2015/VZ ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, zadavatelem - město Cheb, IČO 00253979, se sídlem náměstí Krále Jiřího z Poděbrad 1/14, 350 02 Cheb, nedodržením postupu stanoveného v § 56 odst. 7 písm. c) citovaného zákona, v návaznosti na § 6 citovaného zákona, konkrétně nevymezením minimální úrovně technického kvalifikačního předpokladu dle § 56 odst. 2 písm. a) citovaného zákona s ohledem na druh, rozsah a složitost předmětu plnění veřejné zakázky, v zadávacím řízení na veřejnou zakázku s názvem „Implementace efektivního procesního řízení na Městském úřadě v Chebu“ zadávanou ve zjednodušeném podlimitním řízení na základě výzvy k podání nabídek ze dne 27. 8. 2010, jejíž oznámení o zadání bylo v informačním systému o veřejných zakázkách uveřejněno dne 5. 11. 2010 pod ev. č. 60052381,

z a s t a v u j i

podle ustanovení § 117a písm. f) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Dne 30. 8. 2010 zahájil zadavatel - město Cheb, IČO 00253979, se sídlem náměstí Krále Jiřího z Poděbrad 1/14, 350 02 Cheb (dále jen „zadavatel“) - podle § 26 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“¹) zjednodušené podlimitní řízení na veřejnou zakázku s názvem „Implementace efektivního procesního řízení na Městském úřadě v Chebu“ odesláním písemné výzvy k podání nabídek ze dne 27. 8. 2010 (dále jen „výzva“ a „veřejná zakázka“).
2. Z výzvy vyplývá, že zadavatel specifikoval předmět veřejné zakázky jako poskytnutí těchto služeb: „1. Projekty zaměřené na procesní řízení: realizace procesně-personálního auditu a následná implementace procesního řízení, (...) 2. Projekty zaměřené na strategické plánování a tvorbu zásadních koncepcí rozvoje obce: nastavení způsobů zjišťování a hodnocení potřeb a spokojenosti občanů týkající se veřejných služeb, (...) 3. Vzdělávací modul: proškolení zaměstnanců MÚ v tématech procesního řízení a strategického plánování pro efektivní implementaci nástrojů do každodenní praxe úřadu.“ Předpokládanou hodnotu veřejné zakázky stanovil zadavatel ve výzvě na 2 815 000 Kč bez DPH.

¹ Pokud je v tomto rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu ustanovení § 26 zákona v návaznosti na ustanovení § 158 odst. 1 a 2 zákona, podle tohoto znění se posuzují úkony zadavatele a uchazečů v zadávacím řízení. Zákon č. 134/2016 Sb. o zadávání veřejných zakázek se nepoužije s ohledem na ustanovení § 273 odst. 1 tohoto zákona.

3. Zadavatel v bodu 1.4 výzvy vymežil požadavky na splnění technických kvalifikačních předpokladů podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona (dále jen „**kvalifikace**“), přičemž jejich splnění měli dodavatelé prokázat předložením seznamu významných služeb poskytnutých dodavatelem v posledních 3 letech s uvedením jejich rozsahu a doby poskytnutí (dále jen „**reference**“). Minimální úroveň pro splnění kvalifikace byla stanovena takto:

„a) Dodavatel poskytl minimálně šest poradenských služeb, jejichž součástí byla realizace procesního auditu (analýzy) a zvýšení efektivity fungování objednatele, z tohoto alespoň ve třech případech byly tyto služby poskytnuty pro subjekty veřejné správy s rozsahem finančního plnění ze strany objednatele převyšujícím v každém jednotlivém případě 1.400.000,- Kč.“

(dále jen „**kvalifikace A**“),

„b) Dodavatel poskytl minimálně dvě poradenské služby v oblasti řízení lidských zdrojů s rozsahem finančního plnění ze strany objednatele převyšujícím v každém jednotlivém případě 1.400.000,- Kč; z toho minimálně jedna taková služba byla poskytnuta pro subjekt veřejné správy.“

(dále jen „**kvalifikace B**“),

„c) Dodavatel poskytl minimálně jednu poradenskou službu v oblasti personálního auditu s rozsahem finančního plnění ze strany objednatele za poskytnuté služby převyšujícím 1.400.000,- Kč.“

(dále jen „**kvalifikace C**“).

4. Dne 26. 10. 2010 uzavřel zadavatel s vybraným uchazečem na plnění veřejné zakázky smlouvu s cenou veřejné zakázky za celou dobu jejího trvání ve výši 2 622 000 Kč vč. DPH.
5. Dne 22. 9. 2015, kdy Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) doručil zadavateli oznámení o zahájení správního řízení, bylo správní řízení zahájeno.
6. Dne 9. 11. 2015 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0628/2015/VZ-38573/2015/531/Est z téhož dne (dále jen „**původní rozhodnutí**“), kterým rozhodl, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 56 odst. 7 písm. c) v návaznosti na § 6 zákona, když nevymezil minimální úroveň technického kvalifikačního předpokladu dle § 56 odst. 2 písm. a) zákona s ohledem na druh, rozsah a složitost předmětu plnění veřejné zakázky, neboť „*požadoval předložit seznam devíti významných služeb poskytnutých dodavatelem v posledních 3 letech, v důsledku čehož porušil zásadu zakazu diskriminace, přičemž tento postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nevhodnější nabídky*“ a zadavatel uzavřel smlouvu na plnění veřejné zakázky, a za jeho spáchání uložil zadavateli pokutu ve výši 20 000 Kč.
7. Dne 2. 9. 2016 vydal předseda Úřadu rozhodnutí o rozkladu, podaném zadavatelem dne 24. 11. 2015 proti původnímu rozhodnutí, č. j. ÚOHS-R387/2015/VZ-36554/2016/323/MOđ z téhož dne, které nabylo právní moci dne 5. 9. 2016 (dále jen „**zrušující rozhodnutí**“), a kterým původní rozhodnutí podle § 152 odst. 5 písm. a) ve spojení s § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), na základě návrhu rozkladové komise zrušil a věc vrátil Úřadu k novému projednání.

8. V odůvodnění zrušujícího rozhodnutí předseda Úřadu mimo jiné uvedl, že Úřad nesprávně pohlíží na 3 skupiny požadovaných referencí a 3 druhy služeb spoluutvářejících předmět plnění veřejné zakázky, jako na požadavek 9 referencí téhož druhu pro tentýž druh služeb, upozornil, že požadovaná minimální hodnota se týkala pouze 6 referencí, a uzavřel, že Úřad v průběhu správního řízení nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když svá skutková zjištění opřel o nesprávné logické závěry, a dospěl tak k nesprávným skutkovým závěrům. Předseda Úřadu mu proto uložil, aby při novém projednání věci nově posoudil, zda došlo k diskriminačnímu vymezení kvalifikace ve vztahu k předmětu plnění veřejné zakázky, s tím, aby Úřad vycházel především ze závěrů uvedených ve zrušujícím rozhodnutí, a po zodpovězení této otázky zhodnotil, zda jsou naplněny všechny znaky skutkové podstaty předmětného správního deliktu.

II. Napadené rozhodnutí

9. Po přezkoumání všech rozhodných skutečností a po zhodnocení všech podkladů vydal Úřad dne 1. 11. 2016 rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0628/2015/VZ-44192/2016/531/Est z téhož dne (dále jen „**napadené rozhodnutí**“).
10. Ve výroku I. napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 56 odst. 7 písm. c) v návaznosti na § 6 zákona, když nevymezil minimální úroveň kvalifikace s ohledem na druh, rozsah a složitost předmětu plnění veřejné zakázky, neboť k jejímu prokázání stanovil požadavek na kvalifikaci A, kvalifikaci B a kvalifikaci C, a kumulací těchto požadavků požadoval předložit seznam 9 referencí, přičemž uvedené požadavky na kvalifikaci v jejich vzájemné kumulaci nebyly přiměřené druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky, v důsledku čehož porušil zásadu zákazu diskriminace, přičemž tento postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a zadavatel uzavřel smlouvu na plnění veřejné zakázky.
11. Ve výroku II. napadeného rozhodnutí Úřad uložil zadavateli za spáchání správního deliktu uvedeného ve výroku I. napadeného rozhodnutí podle § 120 odst. 2 písm. a) zákona pokutu ve výši 17 000 Kč.
12. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad nejdříve v bodech 17 až 31 částečně shrnul a částečně citoval text zrušujícího rozhodnutí, mimo jiné i body 45 a 47 týkající se nedostatečně zjištěného stavu věci a vázanosti Úřadu právním názorem v něm vysloveným.
13. Dle shrnutí zachyceného v bodech 33 až 38 odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad provedl doplnění dokazování.
14. V rámci nového projednání věci požádal dodavatele, jež zadavatel sice výzvou obeslal, kteří však nepodalí nabídku na plnění veřejné zakázky, o zaslání sdělení, „*zda důvodem pro nepodání nabídky do zadávacího řízení na veřejnou zakázku byl pro ně zadavatelem vyžadovaný minimální počet významných služeb, jenž byl potřebný k prokázání splnění technického kvalifikačního předpokladu podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona, přičemž pokud tomu tak bylo, požádal Úřad o upřesnění, zda pro tyto dodavatele představoval problém zadavatelem požadovaný počet významných služeb ‚vcelku‘, tj. minimálně 9 významných služeb, či zda případně tímto problémem pro ně byl minimální počet významných služeb specifikovaných zadavatelem pod některým z písm. a), b) a c) v části ‚Požadavky na prokázání*

kvalifikace dodavatele:’, konkrétně v bodě 1.4 ,Technické kvalifikační předpoklady’, výzvy k podání nabídek, popř. kombinace některých z těchto písmen“, a současně je požádal o zaslání sdělení, *„jak interpretují požadavek zadavatele, tj. formulaci ,Dodavatel poskytl minimálně šest poradenských služeb, jejichž součástí byla realizace procesního auditu (analýzy) a zvýšení efektivity fungování objednatele, z tohoto alespoň ve třech případech byly tyto služby poskytnuty pro subjekty veřejné správy s rozsahem finančního plnění ze strany objednatele převyšujícím v každém jednotlivém případě 1.400.000,- Kč.’, jenž byl vymezen pod písm. a) výše specifikované pasáže výzvy k podání nabídek, tj. jaký minimální počet významných služeb zde zadavatel požaduje, kolik z těchto služeb muselo být poskytnuto pro subjekty veřejné správy a u kolika a u kterých významných služeb zadavatel požaduje hodnotu významné služby převyšující částku 1 400 000,- Kč“*, přičemž v odpovědi na svou žádost obdržel Úřad vyjádření společnosti **Santia Services, s.r.o.**, IČO 27664694, se sídlem Vřesová 1044/18, 614 00 Brno (dále jen **„Santia Services, s.r.o.“**), ze dne 5. 10. 2016 a vyjádření společnosti **AZ - DIALOG s.r.o.**, IČO 26280094, se sídlem Pražákova 506/39, 619 00 Brno (dále jen **„AZ - DIALOG s.r.o.“**), ze dne 7. 10. 2016.

15. Společnost **Santia Services, s.r.o.**, ve své odpovědi uvedla následující:

„Pravděpodobným důvodem k nepředložení nabídky:

- *bylo nenaplnění technicko – kvalifikačních předpokladů, specifikovaných ve vaší Žádosti o sdělení pod body a) – c)*
- *a také zvážení volných kapacit společnosti **Santia Services s.r.o.***

Omlouváme se, ale vzhledem k velké časové prodlevě (více jak 6 let), od oslovení zadavatelem a žádostí o sdělení ÚOHS, nemůžeme podat koketnější (sic!) informace.“

16. Společnost **AZ - DIALOG s.r.o.** v odpovědi uvedla, že do zadávacího řízení se nepřihlásila, neboť nespĺňovala kvalifikaci A. Ke druhému z dotazů v žádosti úřadu uvedla, že požadavek na kvalifikaci A pochopila tak, že *„zadavatel požaduje minimálně šest poradenských služeb, z toho pro subjekty veřejné správy musela být poskytnuta minimálně tři plnění a tato tři plnění pro subjekty veřejné správy nad 1 400 000,- Kč v každém jednotlivém případě“*.

17. V bodě 66 odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad s odkazem na zrušující rozhodnutí uvedl následující: *„I pokud bude brán v potaz závěr obsažený v odůvodnění druhostupňového rozhodnutí, že se jedná o ,3 skupiny požadovaných referencí’, stále je celkový požadavek na předložení referencí v počtu 9. (...) nelze mít bezvýhradně za to, že s množstvím realizovaných referenčních zakázek roste i kvalita dodavatele, jelikož od konkrétního počtu poskytnutých významných služeb se již rozdíl mezi potenciálními dodavateli stírá. Stejně tak nelze a priori za postup souladný se zákonem shledávat (...), kdy dodavatel musí mít zkušenosti de facto s každou dílčí částí plnění, pakliže není něčím speciální.“*

18. V další části odůvodnění napadeného rozhodnutí se Úřad zabýval obsahem a vztahem činností, které měly být prokazovány v rámci kvalifikace A-C, když například v bodě 67 odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na zrušující rozhodnutí a připustil, že reference neměly naprosto identický předmět plnění, nicméně zdůraznil, že všechny 3 skupiny referencí, resp. kvalifikace, jsou *„vzájemně provázané v tom smyslu, že se týkají procesního (personálního) řízení, kdy beze sporu mezi těmito plněními je blízká provázanost“*, a v bodech 70 a 71 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že *„ačkoliv zadavatel*

předmět plnění šetřené veřejné zakázky rozdělil do 3 hlavních ‚okruhů‘, z nichž každý zahrnoval jednotlivé další dílčí činnosti, směřovala veřejná zakázka jako celek k jednomu cíli, a sice ke zvýšení efektivity procesního řízení“, a že „všechny 3 skupiny zadavatelem požadovaných významných služeb mají zaměření, které je jedním z prostředků k zefektivnění fungování činností objednatele“.

19. V bodě 75 odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad s odkazem na zrušující rozhodnutí uvedl, že s ohledem na skutečnost, že v hodnotě 1 400 000 Kč požadoval zadavatel předložit za uplynuté 3 roky seznam pouze 6 referenčních zakázek z celkových 9, lze dospět k závěru, že celkový finanční objem referenčních zakázek měl činit 8 400 000 Kč, což nepředstavuje ani 3 násobek zadavatelem stanovené předpokládané hodnoty veřejné zakázky (2 815 000 Kč bez DPH), nicméně dodal, že celkový finanční objem referenčních zakázek, sloužil Úřadu v napadeném rozhodnutí pouze jako podpůrný argument ve prospěch závěru, že požadavek zadavatele k prokázání technické kvalifikace byl v šetřeném případě nepřiměřený.
20. V bodě 76 odůvodnění napadeného rozhodnutí pak Úřad k prvnímu znaku skutkové podstaty správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona uzavřel, že, *„požadavky zadavatele na předložení alespoň 9 referenčních zakázek (...) v jejich vzájemné kumulaci již bez nejmenších pochyb překračuje únosnou hranici pro legitimní ekonomickou úvahu zadavatele“* a v souvislosti s druhým znakem skutkové podstaty správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona dodal, že postup zadavatele tak mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky, přičemž tento závěr dle Úřadu *„podporují i vyjádření, která byla Úřadu zaslána oslovenými dodavateli (dodavatelé byli osloveni zadavatelem výzvou k podání nabídky), kteří do předmětného zadávacího řízení nepodali z důvodu požadavků kladených na prokázání technických kvalifikačních předpokladů své nabídky“*.

III. Námitky rozkladu

21. Dne 14. 11. 2016 obdržel Úřad rozklad zadavatele ze dne 11. 11. 2016, jímž brojí proti napadenému rozhodnutí v celém rozsahu. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo zadavateli doručeno dne 1. 11. 2016. Rozklad byl tedy podán v zákonné lhůtě.
22. Zadavatel předně zdůrazňuje, že jednotlivé požadavky na kvalifikaci směřovaly k ověření rozdílných kompetencí a zkušeností dodavatelů nezbytných k řádnému plnění všech služeb, které sice jsou natolik provázané, že je bylo nutno zadávat jako jedinou zakázku, avšak zároveň dostatečně odlišné co do jednotlivých aspektů předmětu plnění, a dodává, že v případě pravdivosti názoru Úřadu ohledně vzájemné provázanosti služeb, mohli dodavatelé své zkušenosti s realizací takto vzájemně provázaných služeb doložit v rámci 1 referenční zakázky.
23. Zadavatel dále Úřadu vytýká nesprávnou interpretaci podstaty poskytovaných služeb a uvádí, že implementace procesního řízení neprobíhá u všech objednatelů naprosto identicky, jelikož tato musí být vždy přizpůsobena konkrétním potřebám příslušného objednatele a dodavatel tak musí na tyto potřeby pružně reagovat, čehož je dodavatel schopen teprve až s rostoucím počtem zkušeností.
24. Podle názoru zadavatele je přitom, vzhledem k rozsahu procesů realizovaných jím a obdobnými subjekty (tisíce samostatných procesů v desítkách různých agend), prakticky

nemožné, aby jakýkoliv dodavatel získal povědomí, jak by měly v optimálním případě takové procesy probíhat, z 1 nebo 2 referenčních zakázek.

25. Zadavatel nakonec nesouhlasí ani s tvrzením Úřadu, že odrazující efekt kvalifikačních požadavků potvrzují i vyjádření dodavatelů, kteří byli Úřadem požádáni o podání informace, neboť například vyjádření společnosti Santia Services, s.r.o. toto nepodporuje jednoznačně.

Závěr rozkladu

26. Zadavatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a správní řízení zastavil, případně aby věc vrátil Úřadu k novému projednání.

IV. Řízení o rozkladu

27. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 správního řádu a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

28. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu.
29. S přihlédnutím k návrhu rozkladové komise, jsem dospěl k závěru uvedenému ve výrokové části tohoto rozhodnutí, který v podrobnostech odůvodňuji níže.

V. K důvodům zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení správního řízení

30. Podle § 152 odst. 4 správního řádu platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání, nevylučuje-li to povaha věci.
31. Podle § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, lze v řízení o rozkladu rozhodnutí, které vydal ústřední správní úřad v prvním stupni, zrušit nebo změnit, pokud se tím plně vyhoví rozkladu.
32. Podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu platí, že pokud odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví.
33. Podle § 117a písm. f) zákona je nutno zahájené řízení zastavit, jestliže v řízení zahájeném z moci úřední nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření podle § 118 nebo pro uložení sankce podle § 120 nebo § 120a zákona.
34. Jak bude v následujících kapitolách odůvodnění tohoto rozhodnutí blíže odůvodněno, v předmětném správním řízení nastala situace, kdy (i) nelze souhlasit se závěry Úřadu o spáchání předmětného správního deliktu zadavatelem a zároveň nejsou (ii) splněny podmínky pro změnu napadeného rozhodnutí postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, či (iii) dány důvody pro zrušení a vrácení napadeného rozhodnutí k jeho novému projednání Úřadem podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Nezbývá tedy než

napadené rozhodnutí pro nesoulad se zákonem zrušit a správní řízení vedené o spáchání správního deliktu zastavit v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu.

35. Vzhledem k tomu, že není možno konstatovat spáchání správní deliktu zadavatelem, nejsou dány důvody pro uložení sankce a je tedy zřejmé, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení podle § 117a písm. f) zákona.

K nesprávnosti závěrů o spáchání správního deliktu zadavatelem

36. Obecně platí, že na rozdíl od návrhového řízení jsou v řízení o správním deliktu kladeny vyšší nároky na prokázání viny a závěry o porušení zákona tedy musí být nepochybné a především opřené o přesvědčivé důvody. V přezkoumávaném případě však nejsou dány skutečnosti, které by mohly vést k přesvědčivému závěru alespoň o porušení právní povinnosti zadavatelem postupovat podle zákona, a Úřad tedy nesprávně dovodil, že jsou dány všechny znaky správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona.
37. Nelze totiž dospět k jednoznačnému závěru, že by požadavek na doložení referencí prokazujících, že dodavatel poskytl alespoň 6krát službu odpovídající činností dle kvalifikace A, 2krát službu odpovídající činností dle kvalifikace B a 1krát službu odpovídající činností dle kvalifikace C, kdy se jedná o služby odpovídající některému z 3 okruhů činností spoluutvářejících předmět plnění, jejichž hodnota navíc nepřekročila 3násobek předpokládané hodnoty veřejné zakázky, byl diskriminační a nepřiměřený druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky, obzvláště když zadavatel nevyločil použití 1 reference pro více kategorií služeb v rámci kvalifikace A-C, tedy neplatí, že 1 reference se musí rovnat právě jedné službě.
38. K nedostatečné přesvědčivosti závěrů o nepřiměřenosti zadavatelova požadavku z pohledu vztahu předpokládané hodnoty veřejné zakázky a celkové minimální hodnoty referenčních zakázek uvádím následující.
39. Je zřejmé, že v tomto ohledu Úřad v napadeném rozhodnutí (výše již zmíněný bod 75) na rozdíl od původního rozhodnutí dospěl k závěru, že celkový finanční objem referenčních zakázek nepředstavuje ani 3násobek zadavatelem stanovené předpokládané hodnoty veřejné zakázky. Toto však vyhodnotil jako změnu skutečnosti, která mu složila „pouze“ jako podpůrný argument ve prospěch závěru, že požadavek zadavatele k prokázání technické kvalifikace byl v šetřeném případě nepřiměřený.
40. Zde je vhodné připomenout, že rozhodovací praxe Úřadu i správních soudů existující v době jednání zadavatele, z něhož Úřad dovozoval spáchání předmětného správního deliktu, obecně akceptovala 3násobek předpokládané hodnoty a i § 3 odst. 2 písm. a) později účinné vyhlášky č. 232/2012 Sb., o podrobnostech rozsahu odůvodnění účelnosti veřejné zakázky a odůvodnění veřejné zakázky (dále jen „**Vyhláška**“), stanovil povinnost zadavatele pro odůvodnění požadavku na technické kvalifikační předpoklady až po překročení této hodnoty.
41. Podle § 2 odst. 1 správního řádu správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu.
42. Podle čl. 40 odst. 6 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod (dále jen „**Listina**“) se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Shodný princip je vyjádřen i v § 2 odst. 1 zákona

č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Toto pravidlo zakládá výjimku z jinak obecného zákazu retroaktivity trestních norem, která se uplatní v případě, kdy je pozdější právní úprava pro pachatele příznivější. Tato výjimka se dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „**NSS**“) aplikuje rovněž v oblasti správního trestání.

43. V souvislosti s citovaným článkem Listiny uvádím, že konstantní soudní judikatura (např. rozsudek NSS č. j. 6 A 126/2002-27 ze dne 27. 10. 2004) dospěla k závěru, že „[t]restání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu (...) Pro české právo to pak znamená, že i ústavní záruka článku 40 odst. 6 Listiny o tom, že je nutno použít pozdějšího práva, je-li to pro pachatele výhodnější, platí jak v řízení soudním, tak v řízení správním (...) Přijetí tohoto principu pak znamená, že nelze trestat podle starého práva v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová právní úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání“. K totožnému závěru dospěl NSS též v rozsudku č. j. 8 Afs 17/2007-135 ze dne 31. 5. 2007 a dalších.
44. K posouzení příznivější právní úpravy je možno doplnit, že tato povinnost není vázána pouze k pozdější právní úpravě účinné ke dni vydání pravomocného rozhodnutí, ale i k právním předpisům, které v mezidobí od jednání osoby podezřelé ze spáchání správního deliktu do doby vydání pravomocného rozhodnutí ve věci nejdříve nabyly účinnosti a posléze byly zrušeny.
45. Ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu konstatuji následující. Podle § 3 odst. 2 písm. a) Vyhlášky veřejný zadavatel „**odůvodní přiměřenost požadavků na technické kvalifikační předpoklady dodavatele pro plnění veřejné zakázky na služby ve vztahu k předmětu veřejné zakázky a k rizikům souvisejícím s plněním veřejné zakázky, pokud požaduje a) předložení seznamu významných služeb, ze kterého vyplývá, že finanční hodnota významných služeb je v souhrnu minimálně trojnásobek předpokládané hodnoty veřejné zakázky**“.
46. Jak bylo výše uvedeno, v přezkoumávaném případě není pochyb o „dodržení“ této hranice. Bez ohledu na ustálenou rozhodovací praxi Úřadu i správních soudů existující v době jednání zadavatele, při jejíž aplikaci je vždy nutno bedlivě rozdělovat obecně směřovaný výklad jednotlivých právních pojmů od konkrétního závěru o konkrétních skutkových okolnostech přezkoumávaných případů, je možno vyjít z výslovné právní úpravy stanovené výše citovaným ustanovením Vyhlášky.
47. Z jejího textu lze dovodit, že ani 3násobek předpokládané hodnoty veřejné zakázky není pevnou hranicí, kterou by nebylo možno překročit, nýbrž pouze hranicí, při jejímž překročení je teprve nutno uvádět důvody, které toto překročení ospravedlňují. Těmi by pak jistě mohla být například specifická a náročnost předmětu plnění veřejné zakázky, respektive míra rizika, že dodavatel nebude schopen zakázku realizovat. Takové důvody, výslovně vyjádřené zadavatelem a dostupné díky uveřejnění, by pak mohly být předmětem námitek ze strany dodavatelů či předmětem přezkumu Úřadem alespoň v řízení o spáchání správního deliktu.

48. To, že z pohledu vztahu předpokládané hodnoty veřejné zakázky a referencí nic nenasvědčuje překročení hodnoty, jistě neznamená, že by nepřiměřenost požadavku zadavatele nemohla spočívat i v jiných skutečnostech, neboť poměr hodnoty není jediným ukazatelem přiměřenosti technického kvalifikačního požadavku.
49. Systematickým výkladem textu vyhlášky, ustanovení zákona, správního řádu a v neposlední řadě v souladu s principy správního trestání je možno dospět k závěru, že pokud má být shledána odpovědnost zadavatele za správní delikt spočívající ve stanovení nepřiměřeného požadavku na technickou kvalifikaci, když není překročena hranice poměru hodnoty, je nutno dostát vyšším nárokům na důvodnost takových závěrů správního orgánu tak, aby nebylo pochyb o nepřiměřenosti kvalifikačních předpokladů co do obsahové stránky požadavku na kvalifikaci či co do zadavatelem stanoveného způsobu prokázání jeho splnění.
50. V tomto ohledu je tedy možno konstatovat, že povinnost stanovená výslovným textem Vyhlášky, respektive výklad povinnosti zadavatele v kontextu právního stavu, který tu byl v době její účinnosti, představuje příznivější právní úpravu, neboť z ní plynou vyšší požadavky na důvodnost případných závěrů Úřadu o nepřiměřenosti požadavku na prokázání kvalifikace v případech, kdy zadavatel nepřekročí ani hranici hodnoty referencí, ze které by mu plynula povinnost cokoliv odůvodňovat.
51. Z uvedeného tedy plynou vyšší nároky na to, aby Úřad prokázal, že požadavek na kvalifikaci byl natolik neodůvodněný předmětem plnění veřejné zakázky, že zadavatel překročil své právo stanovit náročnost kvalifikačních předpokladů tak, že slovy Úřadu „*již bez nejmenších pochyb překračuje únosnou hranici pro legitimní ekonomickou úvahu zadavatele*“.
52. K nedostatečné přesvědčivosti závěrů o nepřiměřenosti zadavatelova požadavku z pohledu způsobu prokázání splnění kvalifikace, tedy z pohledu skutečného významu textu výzvy týkajícího se referencí, uvádím následující.
53. Jak bylo uvedeno již výše, Úřad v bodech 17 až 31 odůvodnění napadeného rozhodnutí částečně shrnul a částečně citoval text zrušujícího rozhodnutí a v bodě 66 odůvodnění napadeného rozhodnutí s odkazem na zrušující rozhodnutí trvá na tom, že i „*pokud bude brán v potaz závěr (...), že se jedná o ,3 skupiny požadovaných referencí', stále je celkový požadavek na předložení referencí v počtu 9. (...), nelze mít bezvýhradně za to, že s množstvím realizovaných referenčních zakázek roste i kvalita dodavatele*“.
54. Pro dokreslení celkového kontextu zrušujícího rozhodnutí je však třeba odkázat ještě na to, co bylo uvedeno například v bodě 39 jeho odůvodnění, tedy že „*[r]ozsah kvalifikace, především pak s ohledem na kvalitativně věcné vymezení vždy výlučně k některému ze 3 druhů služeb, je pak rozhodující i pro skutkové závěry o celkovém počtu referencí, které jsou předmětem následného uvážení o přiměřenosti požadavků zadavatele*“, a v bodě 44 jeho odůvodnění, kde s odkazem na počet a hodnoty referencí jednoho z uchazečů bylo poznamenáno, že „*ostatní reference byly totiž zároveň uvedeny i v seznamu pro kvalifikaci B a C a vzhledem k jejich hodnotě není možné, aby překročily hranici 1 400 000 Kč hodnoty obdobného plnění spadajícího pod více než 1 z kvalifikací*“.
55. Již ze samotného textu výzvy v části upravující požadavky na prokázání kvalifikace A-C, jak byl doslova citován ve zrušujícím rozhodnutí a jak je citován i výše v bodě 3 odůvodnění tohoto rozhodnutí, objektivně vyplývá pouze požadavek, aby dodavatel prokázal referencemi, bez

uvedení jejich konkrétního počtu, že poskytl alespoň 6krát, 2krát a 1krát služby odpovídající danému popisu činností.

56. Čistě logickým výkladem lze tedy již z textu výzvy dovodit, že co do počtu zadavateli stačilo i předložení pouze 6 referencí - dokladů prokazujících realizaci alespoň 6 zakázek - pokud by z těchto dokladů vyplývalo, že dodavatel poskytl alespoň 6krát, 2krát a 1krát služby odpovídající obsahu kvalifikace A-C, či dokonce předložení pouze 3 referencí o realizovaných zakázkách poskytnutých subjektům veřejné správy, které by zahrnovaly kombinaci služeb obsažených v kvalifikaci A-C, a to v dostatečné hodnotě, které by byly doplněny o další 3 reference o poskytnutí služeb dle kvalifikace A, ovšem již bez ohledu na jejich hodnotu či povahu objednatele.
57. Pakliže Úřad v rámci své argumentace v odůvodnění napadeného rozhodnutí opakovaně pracuje s objektivně nepodloženým tvrzením o minimálně 9 referencích, je nutno v tomto ohledu považovat jeho závěry o nepřiměřenosti zadavatelova požadavku za výrazně nepřesvědčivé, pokud ne přímo za nesprávné.
58. K nedostatečné přesvědčivosti závěrů o nepřiměřenosti zadavatelova požadavku z pohledu povahy činností, které byly obsahem kvalifikace A-C, a v souvislosti se skutečnostmi, které vplynuly z doplněného dokazování, uvádím následující.
59. Podle § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.
60. Podle § 50 odst. 3 správního řádu v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
61. Jak již bylo výše uvedeno, Úřad na základě výtky zrušujícího rozhodnutí týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu uvedl do souladu s důkazy skutková zjištění o celkové hodnotě požadovaných referencí. Úřad dále doplnil dokazování, když si od dodavatelů, kteří sice byli výzvou osloveni k podání nabídky na veřejnou zakázku, avšak své nabídky nepodali, vyžádal sdělení, proč tak neučinili.
62. Vzhledem k textu odpovědi těchto dodavatelů a v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsaných úvah Úřadu, vedoucích k závěrům o porušení postupu podle zákona zadavatelem, a potenciálním vlivu takového jeho postupu na výběr nejvhodnější nabídky, je však nutno konstatovat, že Úřad neuvedl přesvědčivé argumenty, které by svědčily jeho závěrům, když odpovědi těchto dodavatelů svědčí spíše proti nim.
63. Pokud jde o společnost Santia Services, s.r.o., ta ve své odpovědi uvedla jako „pravděpodobný“ důvod pro nepodání nabídky (i) nenaplnění kvalifikaci A-C dle žádosti Úřadu, a (ii) „zvážení“ volných kapacit společnosti. Svoji odpověď přitom ukončila omluvou a dovětkem o velké časové prodlevě, pro kterou není schopna podat konkrétnější informace. Při zhodnocení této odpovědi je nutno vzít v úvahu nejen nedostatek jistoty tohoto dodavatele, resp. osob za něj v současnosti jednajících, o pravých důvodech nepodání nabídky, ale také skutečnost, že oba uvedené důvody v podstatě obecně vystihují veškeré objektivní příčiny takového rozhodnutí, tedy (i) nedostatek zkušeností či (ii) nedostatek pracovních sil.

64. Vypovídací hodnota takové odpovědi pak nese svědčí pro zařazení důvodu nedostatečné kvalifikace do okruhu skutečností svědčících o nepřiměřenosti zadavatelova požadavku, a to o to více, když žádost Úřadu nabízela dodavateli tento důvod jako jednu z hlavních možností. Naopak druhý důvod, poukazující na nedostatečnou kapacitu pracovních sil by mohl být zohledněn ve prospěch závěru, že požadavek zadavatele nebyl nepřiměřený ve vztahu k předmětu plnění veřejné zakázky, ale pouze ve vztahu ke schopnostem či preferencím tohoto konkrétního dodavatele, což však není možno klást zadavateli k tíži.
65. Totéž pak platí i u společnosti AZ - DIALOG s.r.o., která v odpovědi uvedla, že se do zadávacího řízení nepřihlásila, neboť nesplňovala kvalifikaci A, přičemž ji dle vlastních slov pochopila tak, že zadavatel požaduje příslušnou minimální hodnotu a speciální povahu objednatele pouze u 3 z 6 poskytnutých služeb. Nelze přitom opomenout, že kvalifikace A tvořila převážnou „tíhu“ požadavků zadavatele na kvalifikaci budoucího dodavatele služeb a týkala se činností, které odpovídají stěžejní části předmětu plnění veřejné zakázky.
66. I přesto, že Úřad zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a také všechny rozhodné okolnosti „ve prospěch“ zadavatele, když v napadeném rozhodnutí jsou uvedeny celé odpovědi vyzvaných dodavatelů co do důvodů nepodání nabídky, nesprávně vyhodnotil skutečnost, že tyto spíše popírají „jednoznačnou jistotu“ o tom, že důvodem nepodání nabídky mohla být „kumulace“ všech požadavků na kvalifikaci (tedy nejen kvalifikace A, ale i kvalifikaci B a C). Jako nepřesvědčivá se pak jeví i úvaha Úřadu v souvislosti s potenciálním vlivem na výběr nejvhodnější nabídky, neboť nelze souhlasit se závěrem, že odrazující efekt kvalifikačních požadavků potvrzují i vyjádření těchto dodavatelů.
67. Za nedostatečně přesvědčivé lze považovat i další úvahy Úřadu o nepřiměřenosti požadavků zadavatele z hlediska jejich obsahu, když Úřad v souvislosti s jejich relevancí vůči předmětu veřejné zakázky například uvádí, že *„všechny 3 skupiny zadavatelem požadovaných významných služeb mají zaměření, které je jedním z prostředků k zefektivnění fungování činností objednatele“*, přičemž je zřejmé, že právě taková relevance je při volbě kvalifikačních požadavků klíčová. Především je však nutno uzavřít, že ani ze zbytku napadeného rozhodnutí, a ani z celého správního spisu, nevyplývají dostatečně přesvědčivé skutečnosti, které by mohly vést k závěru, že požadavek zadavatele na kvalifikaci A-C *„v jejich vzájemné kumulaci již bez nejmenších pochyb překračuje únosnou hranici pro legitimní ekonomickou úvahu zadavatele“*.
68. Vzhledem k tomu, že ze skutkového stavu zjištěného v průběhu předmětného správního řízení, jak vyplývá ze skutečností zachycených v původním rozhodnutí, zrušujícím rozhodnutí, napadeném rozhodnutí, a konečně i ve výše uvedené části odůvodnění tohoto rozhodnutí o rozkladu, nelze spolehlivě prokázat a přesvědčivě odůvodnit závěr, že požadavky zadavatele na kvalifikaci A-C nebyly přiměřené druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky, respektive že by zadavatel jejich stanovením ve výzvě porušil zásadu zákazu diskriminace, mám za to, že v daném případě byly naplněny předpoklady k aplikaci výše zásady *in dubio pro reo*, která se uplatní nejen v trestním řízení, ale i ve správním řízení o spáchání správního deliktu.
69. Na základě výše uvedeného tak nelze konstatovat, že zadavatel nedodržel postup stanovený v § 56 odst. 7 písm. c) v návaznosti na § 6 zákona, když nevymezil minimální úroveň kvalifikace s ohledem na druh, rozsah a složitost předmětu plnění veřejné zakázky, a závěr

Úřadu o spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona zadavatelem je nesprávný a v rozporu s právními předpisy.

K nutnosti zrušení a zastavení správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S0628/2015/VZ

70. Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se.
71. Vzhledem k tomu, že nelze konstatovat, že zadavatel nedodržel postup stanovený v § 56 odst. 7 písm. c) v návaznosti na § 6 zákona, když nevymezil minimální úroveň kvalifikace s ohledem na druh, rozsah a složitost předmětu plnění veřejné zakázky, a neexistuje tedy podklad pro konstatování odpovědnosti zadavatele za předmětný správní delikt je zřejmé, že vady napadeného rozhodnutí nelze v řízení o rozkladu zhojit jiným způsobem než zrušením napadeného rozhodnutí, neboť rozhodnutí prvostupňového správního orgánu musí stát na pevných právních závěrech podložených správními skutkovými zjištěními. Nebyly tak splněny podmínky pro změnu napadeného rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, ani pro změnu odůvodnění napadeného rozhodnutí.
72. Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu platí, že pokud odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, přičemž v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán.
73. Jak bylo již výše uvedeno, napadené rozhodnutí je již druhým rozhodnutím Úřadu v pořadí, přičemž původní rozhodnutí bylo zrušujícím rozhodnutím k novému projednání již jednou vráceno pro rozpor s právními předpisy, neboť Úřad v průběhu správního řízení nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když nesprávnou interpretací skutečností vyplývajících z důkazů dospěl k nesprávným skutkovým závěrům.
74. Jak bylo taktéž výše uvedeno, Úřad při novém projednání sice uvedl do souladu s důkazy svá skutková zjištění o celkové hodnotě požadovaných referencí, a dále doplnil svá zjištění o skutkovém stavu o další důkazy, jež však s ohledem na shora uvedené nemohou obstát, avšak tento skutkový stav nesprávně právně vyhodnotil. Vzhledem k tomu se tedy nejeví jako důvodné provádět další dokazování, a zároveň z doposud zjištěného skutkového stavu nelze konstatovat, že zadavatel nedodržel postup stanovený v § 56 odst. 7 písm. c) v návaznosti na § 6 zákona, když nevymezil minimální úroveň kvalifikace s ohledem na druh, rozsah a složitost předmětu plnění veřejné zakázky.
75. Vzhledem k absenci důvodů pro konstatování odpovědnosti zadavatele za předmětný správní delikt nezbývá, než v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu napadené rozhodnutí pro nesoulad se zákonem zrušit a správní řízení vedené o deliktu zastavit.
76. Rozhodne-li předseda Úřadu o zrušení prvostupňového rozhodnutí a zastavení správního řízení, je povinen učinit tak ze zákonného důvodu, který je povinen ve svém rozhodnutí uvést. V opačném případě zatíží své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. K tomu se

vyjádřil např. Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2012, č. j. 62 Af 50/2011-72, kde na str. 4 a 5 uvedeného rozsudku soud uvádí: „*Pokud pak odvolací (rozkladový) správní orgán (předseda žalovaného) hodlá podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu postupovat, vždy je třeba, aby z jeho rozhodnutí bylo zřejmé, z jakého zákonem předvídaného důvodu k zastavení řízení došlo a dle jakého ustanovení.*“

77. V dané věci je rozhodnutí rušeno a řízení zastavováno z důvodu, že ze skutkového stavu zjištěného v průběhu předmětného správního řízení nelze spolehlivě prokázat a přesvědčivě odůvodnit závěr, že požadavky zadavatele na kvalifikaci A-C nebyly přiměřené druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky, respektive že by zadavatel jejich stanovením ve výzvě porušil zásadu zákazu diskriminace, a chybí zde již první podmínka pro konstatování spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona zadavatelem. Ve věci tak nejsou dány důvody pro uložení nápravného opatření nebo pro uložení sankce a nastala tak situace předpokládaná ustanovením § 117a písm. f) zákona.
78. Vzhledem k tomu, že je napadené rozhodnutí zrušeno, správní řízení je zastavováno a je tak vyhověno návrhu zadavatele vznesenému v rozkladu, považuji za nadbytečné zabývat se dalšími námitkami rozkladu. Rozhodnutí o nich by totiž nemohlo znamenat změnu ve výroku tohoto rozhodnutí.

VI. Závěr

79. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, jsem dospěl k závěru, že nastaly podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení správního řízení.
80. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem shledal důvody, pro které bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit a správní řízení zastavit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

Město Cheb, náměstí Krále Jiřího z Poděbrad 1/14, 350 02 Cheb

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy